

י"ח בניסן התשע"א - 22-29.4.2011
גליון 146

תחי קוויבק החופשית - עם שאר המערב

כיום, אנטי-ציונות היא הסנוביזם של הבורים. בקמפוסים רבים, כל מה שעליך לעשות כדי לזכות ב"מכובדות" בלי לדעת כלום הוא לאמץ גישה מתקוממת נגד ישראל. חירות המערב שוב נמצאת תחת איום של שנאה ושל אי-רציונליות, שקורבנותיהן הראשונים – אך לא האחרונים – הם היהודים

עמנואל נבון

בשבע שער, גרמה לי אוניברסיטת מונטריאול להרגיש נהדר: אחרי שנשאתי שם את הרצאתי, הקיפו אותי ארבעה שומרי ראש, החישו אותי דרך הדלת האחורית למכונת שהסתלקה מן המקום במהירות. איזה תענוג: הרגשתי כמו ראש מדינה שמרחיקים אותנו מן ההמון, או כמו ג'יימס בונד שניצל בעור שיניו ממלכות סובייטיות. אך למגינת ליבו של האגו שלי, הסיבה האמיתית לדרמה הזאת הייתה היותי ישראלי.

למרות שהוזמנתי לדבר על נושא בלתי שנוי במחלוקת – הפוליטיקה העולמית של משק האנרגיה – כמה סטודנטים ונציגיהם דרשו לבטל את ההזמנה, בנימוק כי אירוח של ישראלי יהווה עלבון לאוניברסיטה, מאחר שישראל "מבצעת פשע של השמדת העם הפלסטיני". הפקולטה לא דחתה את הדרישה על הסף. במקום זאת היא ערכה הצבעה בנושא, ומרבית הפרופסורים דחו את הדרישה לבטל את הרצאתי.

אותם סטודנטים שלא הצליחו למנוע ממני לדבר באוניברסיטה, הציבו ברחבי הקמפוס את תמונתי בלוויית ציטוט מדברי – במטרה לבייש אותי. אך הן התמונה והן הציטוט דווקא הסבו לי גאווה. התמונה (שהורדה מהאתר שלי) מציגה אותי לבוש במדי צה"ל. ואילו הציטוט (שגם הוא לקוח מהאתר שלי) הוא: "לומר כי אתה אנטי-ציוני אבל לא אנטישמי, זה כמו לומר שאין לך שום דבר נגד היהודים, כל עוד הם פגיעים וחלשים". כיהודי, אני גאה לשרת במילואים. כנואם וכסופר, אני אוהב שאנשים מצטטים את חידודי האהובים עלי.

אחרי שסיימתי את הרצאתי, ה"שאלות" מן הקהל היו בעיקר תוכחות היסטוריות (וארוכות) על "פשעי הציונות". סטודנט אחד האשים אותי על היותי "פושע מלחמה" בגלל קשרי עם אוניברסיטת בר-אילן (אני עמית בכיר במרכז לתקשורת בינלאומית של בר-אילן). העובדה שלאוניברסיטת בר אילן יש מספר תוכניות לימוד במרכז האוניברסיטאי באריאל, הופכת אותי לפושע מלחמה. תשובתי לטענה זו הייתה כי המרכז האוניברסיטאי באריאל, בניגוד לקמפוס של אוניברסיטת תל-אביב (שבה אני מלמד), אינו ממוקם על חורבות של שום כפר ערבי, וכי בניגוד לעמיתי הערבים באוניברסיטאות הישראליות, הרי שכיהודי, איני יכול לשמש מרצה בשום מדינה ערבית.

המשכתי להציג עוד נתונים מביכים שגרמו למאשימי להיראות מטופשים עד כדי כך, שהם פשוט עזבו את האולם – רק כדי לשוב יותר מאוחר ולצווח ברמקולים: "ציונים, רוצחים!".

איזו אירוניה! איזו אחריות!

"אנטישמיות היא הסנוביזם של העניים", כתב ז'אן פול סארטר בחיבורו "הרהורים בשאלה היהודית" (1946). כיום, אנטי-ציונות היא הסנוביזם של הבורים. בקמפוסים רבים, כל מה שעליך לעשות כדי לזכות ב"מכובדות" בלי לדעת כלום הוא לאמץ גישה מתקוממת נגד ישראל.

בקהל באוניברסיטת מונטריאול לא היו רק מסיתים ערבים ושוטים מקומיים. למעשה, עשרות אנשים ניגשו אלי עם תום החלק של השאלות והתשובות שלאחר ההרצאה ללחוץ את ידי ולהודות לי. חלקם היו יהודים, רבים היו נוצרים. הם כולם אמרו לי את אותו דבר: "תודה שאמרת את האמת, תודה שהשבת את גאווה, תודה שנתת לנו תקווה".

אנשים אלה, כמו אירופים ואמריקנים רבים, מבינים כי חירותם היא המוטלת על כף המאזניים. הם יודעים כי הטרור האינטלקטואלי, אי-הרציונליות והצביעות המאפיינים את גישת המערב כלפי ישראל בסופו של דבר מהווים איום על המערב עצמו.

רשימת המתנגדים מתרחבת כל יום. היא כוללת את ראש ממשלת קנדה סטיבן הרפר שהכריז לאחרונה כי "אלה המאיימים על קיומו של העם היהודי – מאיימים על כולנו"; ראש הממשלה לשעבר של ספרד חוזה מריה אזנאר, שאמר כי "מאבקה של ישראל הוא מאבקנו"; העיתונאית הספרדייה הליברלית פילר רהולה, שכתבה כי "אם תושמד ישראל, יושמדו גם חירותנו, המודרניות שלנו ותרבותנו"; חברת הפרלמנט האיטלקיה פיאמה נירנשטיין, שהכריזה כי "ההשמצות נגד ישראל מביכות את העולם"; סנטור צרפתי סוציאליסט ז'אן-פייר פלנקד, המפציר בישראל לנצח למען החופש; הסנטור הגרמני הסוציאל-דמוקרטי לשעבר תילו סרזין, הטוען כי האיסלאם משתלט על גרמניה, והעיתונאית האנגליה מלאני פיליפס החושפת כיצד שוקעת בריטניה לאי-רציונליות.

כאשר שארל דה-גול קרא ב-24.7.1967 ממרפסת בניין העירייה של מונטריאול, "תחי קוויבק החופשית!", הוא התכוון ל"חופשית" מן העליונות האנגלו-סקסית. היום, חירותה של קוויבק, ולמעשה חירותו של המערב, שוב נמצאים תחת איום של שנאה ושל אי-רציונליות, שקורבנותיהן הראשונים – אך לא האחרונים – הם היהודים. עתה, כאשר לנו היהודים יש ריבונות, ואנו חופשיים, רודפינו לשעבר מצפים מאיתנו לגבור על אויבינו למענם. איזו אירוניה ואיזו אחריות.